

Septiņpadsmitā nodaļa.

Kenoze.

Tāpat kā dažas no iepriekšējām nodaļām, arī šī ir diezgan gara, taču autors uzskata, ka pats galvenais ir, lai mēs izprastu pašreizējās debates par trīsvienību SDA Draudzē. Viņš arī cer, ka lasītājiem šī nodaļa šķitīs interesanta, pamācoša un noderīga. Neapšaubāmi ir arī tādi, kas sevi dēvē par trīsvienības aizstāvjiem un nepiekritīs šeit izdarītajiem secinājumiem, tāpēc deviņpadsmitajā nodaļā mēs apsvērsim arī viņu viedokli.

Iepriekšējās nodaļās mēs pamanījām, ka lielākā daļa iebildumu, ko izvirzīja anti-trinitārie SDA pret Trīsvienību, attiecas uz pašu Jēzus Kristus evaņģēliju. Tāpēc ir svarīgi, lai šie iebildumi netiktu ignorēti, bet tiktu pienācīgi ņemti vērā un risināti. Protams, tie nav tikai par Kristus dievišķumu un Svētā Gara personu. Kā mēs atzīmējam otrajā nodaļā, tāds pamatojums ir tikai kā savdabīgs uzmanības novēršanas manevrs.

Šajā un nākamajās nodaļās, tāpat kā divās iepriekšējās nodaļās, mēs turpināsim aplūkot, kā Trīsvienības doktrīna ietekmē to, ko SDA mācīja attiecībā uz to, ko Kristus paveica kā cilvēks. Īsāk sakot, mēs turpināsim aplūkot, kā Trīsvienības doktrīna ietekmē iemiesošanos. Kā mēs esam atzīmējuši, tas attiecas ne tikai uz to, ko Viņš paveica pie krusta kā mūsu grēku Izpircējs, bet arī uz to, ar ko Viņš riskēja kļūstot par cilvēku. Nākamajā nodaļā mēs redzēsim, kā tas ir saistīts ar to, kas Viņam bija jādara, lai kļūtu par mūsu piemēru.

Trīsvienīgajā teoloģijā Kristus cilvēcība bieži tiek atstāta bez uzmanības, it kā otrajā plānā (tā bija sākotnējā problēma Nikajas koncilā), taču mums tā būtu jāuzskata par vissvarīgāko. Lemesls tam ir tāds, ka tad, kad tiek saprasts, kāpēc Kristus, kļūstot par cilvēku, varēja grēkot un zaudēt pilnībā Savu eksistenci, tad tam ir daudz kopīga ar to, kā mēs saprotam Viņa ontoloģiskās attiecības ar savu Tēvu. Citiem vārdiem sakot, kad mēs pilnībā apzināsimies, ko Kristus paveica esot iemiesojumā, tad tas ietekmēs mūsu izpratni par Dievišķību. Turpretī, ja mēs nesaprotam, ko Viņš darīja, kļūstot par iemiesojumu, tad tas mūs novedīs pie Dievišķības jēdziena sagrozīšanas.

Tādējādi - kā mēs jau atzīmējam gan ceturtajā, gan citās nodaļās – trīsvienības aizstāvji apgalvo, ka Trīsvienības doktrīna ir balstīta uz visu, ko Svētie Raksti saka par trim Dieva personām. Taču šeit nākas aizrādīt, ka, ja kāds ignorē iemiesošanās sekas, tad viņa secinājumi būs kļūdaini.

Šajā nodaļā mēs apsvērsim ne tikai to, ko Kristus sasniedza esot cilvēks, bet arī to veidu (metodi), kādā Viņš to darīja. Pievērsīsim tam īpašu uzmanību. Tas ir ļoti svarīgi.

Lai saprastu "metodi", ko Kristus faktiski izmantoja, lai realizētu cilvēces pestīšanu, patiešām ir nepieciešams izpētīt to, no kā Viņš atteicās (neizmantoja), kad viņš kļuva par cilvēku. Tas ir tāpēc, ka bez šīs "pazemošanās" mūsu pestīšanas plānu nevarēja izpildīt. Tas attiecas uz tematu, kas teoloģiski ir pazīstams kā "kenoze". Lai gan šis pētījums nav paredzēts tikai kā teoloģisks traktāts, mums ir jāsaprot, ko nozīmē šis termins.

Tas ir tāpēc, ka mums ir jāsaprot sākotnējais SDA anti-trinitārais viedoklis, kā arī anti-trinitāro uzskatu aizstāvju iebildumi pret Trīsvienības doktrīnu.

Kenoze.

Kad kristieši runā par to, ka dievišķais Dieva Dēls kļuva par miesu, tad viņi pārāk bieži domā tikai par to, ka Viņam bija cilvēka ķermenis (miesa, asinis, kauli utt.), Taču šis pamatojums nav pietiekami pilnīgs. Mums noteikti jāiepazīst, kā Viņš pilnībā darbojās kā cilvēks, tas ir, kā Viņš dzīvoja. Pēdējais bieži tiek ignorēts. Un tas ietver "kenozi", kas nozīmē, noteiktu Kristus dievišķo funkciju apturēšanu vai aizliegšanu. Ja tas nebūtu izdarīts, tad nevarētu teikt, ka Kristus bija patiešams cilvēks. Citiem vārdiem sakot, ja Kristus dzīvoja uz zemes un patstāvīgi izmantoja savus dievišķos spēkus, tad Viņš nerīkojās tā, kā jūs un es, tas ir, kā vajadzētu rīkoties parastajiem cilvēkiem. Tas padarītu Viņu nederīgu kā mūsu Glābēju, jo Viņš nevarētu ieņemt mūsu vietu.

1971. gada 23. decembra laikrakstā "The Review and Herald" Dons Neufelds uzdeva divus ļoti svarīgus jautājumus. Viņš jautāja, kas ir "kenoze" un kāds tam ir sakars ar "Ziemassvētkiem", protams, domājot, kā tas ir saistīts ar "iemiesošanos". Kā mēs redzēsim, tad atbildei jābūt, ka tam ir daudz kopīga. D.Neufelds toreiz sacīja:

... - "Kenoze ir termins, kas XIX gadsimta vidū bija populārs dažu teologu vidū, kuri uzsvēra Kristus pašreizējās un pašuzpurēšanās pakāpi, kad Viņš pieņēma cilvēka dabu." (D.F. Neufeld, *Review and Herald*, December 23rd 1971, "Christmas and kenosis")

Patiešām, tā ir taisnība, ka 1800. gadu vidū un arī 1900. gadu sākumā daži uzsvēra "kenozi". Lai gan es neesmu lasījis visas šīs publikācijas, tomēr esmu informēts, ka to ir aprakstījuši tādi vīri kā H. Krosbijs (*The True Humanity of Christ* 1880), C. Gore (*The Incarnation* 1891), A. M. Fairbairns (*The Place of Christ in Modern Thought* 1893), W. N. Clarke (*An Outline of Christian Theology* 1898) un H. Van Dyck (*The Gospel for an Age of Doubt: The Human Life of God* 1897). Lieki piebilst, ka ne visi bija vienprātīgi, kā izteikt "kenozi".

Tad D. Neufelds par "kenozi" teica šādi: ... - "Šis vārds tiek ņemts no Filipiešiem 2:7, kur teikts: "...bet Sevi iztukšoja, pieņemdams kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs...". Vārds frāzē, kas tulkots kā "...iztukšoja, pieņemdams kalpa veidu." (tiešais tulk. KJV - "padarīja sevi bez reputācijas"), cēlies no grieķu vārda "kenoo", no kura cēlies "kenosis", kas arī angļu valodā transliterēts kā "Kenosis". "Kenoo" burtiski nozīmē 'iztukšot'. Teologi gadsimtiem ilgi strīdējās par to, kā tieši Kristus iztukšoja sevi, kad viņš kļuva par cilvēku." (Turpat)

Tā tas tiešām ir. Jautājuma būtība ir saistīta ar debatēm par terminu "kenoze". Tas viss atklāj faktu, ka kļūstot par cilvēku, iepriekš pastāvošais Kristus "iztukšoja" sevi. Pat mūsdienu teologi to joprojām apspriež.

Tad D. Neufelds sacīja: ... - "Inkarnācijā ir noslēpumi, kurus ierobežots prāts nespēj saprast. Tajā pašā laikā "inspirācija" ir daudz apgaismojusi "kenozi", un tā ir mūsu privilēģija to apcerēt." (Turpat)

Šeit es varu piekrist D. Neufeldam un Elenai Vaitai. Jau 1904. gadā viņa teica: ... - "Kristus iemiesojums ir visu noslēpumu noslēpums." (Letter 276, 1904) (Ellen G. White, as quoted in the *Seventh-day Adventist Encyclopaedia Volume 6, page 1082*)

Tikai 6 gadus iepriekš par "iemiesošanos" viņa teica: ... - "Kad nonākam pie šī jautājuma, mums vajadzētu uzklaut vārdus, ko Kristus teica Mozum pie degošā krūma: ..."Novelc savas kurpes no savām kājām, jo tā vieta, kur tu stāvi, ir svēta zeme." Šis pētījums mums jāskaidro ar mācekļa pazemību, ar salauztu sirdi. Un Kristus iemiesošanās izpēte ir auglīgs lauks, kas atalgos pētnieku, kurš pieliks visas pūles slēptās patiesības meklējumos." (Ellen G. White, *Youth's Instructor* 13th October 1898, *Search the Scriptures*, No. 1)

Paturot to prātā, mēs turpināsim "kenozes" izpēti.

Ne Septītās Dienas Adventistu viedoklis.

Maldvins Hjūzs grāmatā "Kristietības Pamats" runā par "kenozes" doktrīnu: ... - "Baznīcas Tēvu rakstos bieži ir atsauces uz šo ideju, bet galvenie teorijas sasniegumi ir radušies mūsdienās. To ir izveidojusi vēlme izteikt "divu dabu doktrīnu" secinājumus tā, lai nosargātu cilvēka dabas realitāti, nenoliedzot dievišķās dabas realitāti Jēzū Kristū. Pieraksti skaidri parāda, ka dažos aspektos mūsu Kungs dalījās ar mūsu cilvēciskajiem ierobežojumiem. Mūsdienīgie priekšstati par personību mums apgrūtina pieņemt viedokli par dubultu apziņu Viņā, ar kurām Viņš dažas lietas zināja kā Dievs, bet nezināja par tām kā cilvēks. Tāpēc tiek uzskatīts, ka mūžīgais Dēls savā iemiesojumā labprātīgi pārdzīvoja "kenozi" jeb depotenciācijas vai pašiztukšošanas procesu." (Maldwyn Hughes, *Christian Foundations*, page 43, "Jesus Christ")

Kā mēs redzēsim vēlāk, šodien SDA tiek popularizēts šis "dubultās apziņas" skatījums uz vienu personu, kurai piemīt gan ierobežota, gan bezgalīga apziņa - pat mūsu pašu publikācijās. Tāds ir mūsu Trīsvienības teoloģijas gala rezultāts. Pēc tam, kad Hjūzs teica, ka doktrīnai par "kenozi" ir dažādas formas (tā tiešām ir taisnība), viņš izteica šādu komentāru: ... - "Ir acīmredzams, ka iemiesojumam, lai tas būtu reāls, ir jāietver sevis iztukšošana. Kā ir teicis bīskaps Gors: ..."Dieva Dēls, nepārtraucot būt Dievs, Tēva Dēls un nepārtraucot apzināties savas dievišķās attiecības kā Dēls ar Tēvu, tomēr pieņēma cilvēka dabu, kura tik tiešām arī iestājās. Viņam tiešām nācās, kā Cilvēka Dēlam, aug un dzīvot attiecīgos cilvēciskos apstākļos, t.i., atbilstoši cilvēciskiem ierobežojumiem." (Turpat)

1891. gadā bīskaps Gors tika izvēlēts nolasīt Bamptona Lekcijas Oksfordas Universitātē. Viņš izraisīja diezgan lielu ažiotažu, jo, skaidrojot iemiesošanās, Viņš teica, ka Kristus varēja "kļūdīties" (grēkot). Viņš nonāca pie šāda secinājuma, jo uzskatīja, ka visā savas uzturēšanās laikā uz zemes Kristus dzīvoja cilvēciskā līmenī. M. Hjūzs piebilda bīskapa Gora teiktajam par Kristu: ... - "Labprātīgi pieļaujot Sevis savaldīšanu un Savas mīlestības ierobežošanu, Viņš pārtrauca īstenot šīs dievišķās funkcijas un pilnvaras, tostarp dievišķo viszinību, kas nekādi nav savienojama ar patiesi cilvēcisku pieredzi." (Turpat)

Pilnīgi pareizi ir teikt, ka, ja Kristus staigātu pa šo zemi, izmantojot dievišķas prerogatīvas, kas nav pieejamas kritušajai cilvēcei (**kā jūs un es**), tad Viņš nestaigātu pa šo zemi kā paties cilvēks, kas, protams, līdz ar to atceltu apgalvojumu Viņš bija pēdējais Ādams (**skat. 1. korintiešiem 15:45**). Tāds apgalvojums tiktu atcelts pat neskatoties uz to, ka Viņam bija miesa, kauli, asinis utt. Tāpēc iepriekš tika teikts, ka izteikt apgalvojumu, ka Kristum ir cilvēka ķermenis, vēl nenozīmē, ka mēs varētu sniegt pilnīgus pierādījumus tam, ka Kristus patiešām bija cilvēks. Mums jāuzsver, ka Viņš patiesi darbojās kā cilvēks.

Noslēgumā Maldvins Hjūzs secināja: ... - "Bet mēģināt izskaidrot kaut ko vairāk par vienkāršotu šāda veida paziņojumu ir bīstami. Tas nozīmē, ka mēs varētu uzdrošināties aprakstīt notikumus un procesus mūžīgā Dieva dzīvē, par kuriem mums nekas nav zināms, bet kuru aprakstīšanā mēs izmantotu vienīgi savu fantāziju." (**Turpat**)

Elena Vaita un Kristus iemiesošanās.

Kritušās cilvēces prātos iemiesojumam jāpaliek noslēpumam noslēpumam. Mums nākas izturēties ar bijību pret to, ko Dievs sava Dēla personā paveica Betlēmē. 1895. gadā Elena Vaita rakstīja par iemiesošanos:

... - "Kristus atnāca uz mūsu pasauli, Dieva sūtīts, lai pieņemtu sevī cilvēka dabu. Starp cilvēka dabu un dievišķo dabu bija jāveido noslēpumaina savienība. Kristum bija jāklūst par cilvēku, lai viņš pēc iespējas pilnīgāk atklātu cilvēkiem izpiršanas zinātnes noslēpumus." (**Ellen G. White, Review & Herald, 22nd October 1895, "Satan's malignity against Christ and His people"**)

Pievērsiet uzmanību kritušās cilvēces ierobežotajai izpratnei, kura pilnībā nesaprata iemiesošanos. Elena Vaita to izskaidro šādi: ... - "Bet Izpiršanas plāns ievērojami pārsniedz cilvēka prāta izpratni. Lielā Dieva pazemošanās ir noslēpums, kas mums nav saprotams. Nav iespējams pilnībā saprast šī plāna varenību, jo bezgalīgā Gudrība nespēja izstrādāt tādu plānu, kas nepārsniegtu cilvēka prāta izpratni. Tas varēja būt veiksmīgs tikai vienīgi ar dievišķības pazemošanos līdz cilvēcībai, kad Kristus kļuva par cilvēku un pārcieta grēka lāstu par Dieva likuma pārkāpšanu. Izmantojot šo plānu, diženais un bailes iedvesošais Dievs tomēr var kļūt taisnīgs un attaisnot visus, kas tic Jēzum un pieņem Dieva Dēlu kā savu personīgo Glābēju. Šī ir debesu zinātne par cilvēku izpiršanu un glābšanu no mūžīgās iznīcības, un to var realizēt tikai ar Dieva Dēla iemiesošanos, ar viņa uzvaru pār grēku un Viņa nāvi. Mēģinot saprast šo plānu, visas ierobežotās saprātīgās būtnes ir neizpratnē." (**Turpat**)

Nākamajā gadā viņa rakstīja: ... - "Pārdomājot Kristus iemiesošanos cilvēcībā, mēs saskaramies ar nesaprotamu noslēpumu, kuru cilvēka prāts nespēj aptvert. Jo vairāk mēs par to domājam, jo pārsteidzošāk tas šķiet. Cik liels ir kontrasts starp Kristus dievišķumu un bezpalīdzīgo bērnu Betlēmes silītē! Kā mēs varam pārvarēt attālumu starp vareno Dievu un bezpalīdzīgu bērnu? Un tomēr pasaules Radītājs, kurā bija Dievišķā pilnība miesīgi, parādījās bezpalīdzīgā bērniņā silītē." (**Ellen G. White, Signs of the Times July 30, 1896, "Child life of Jesus"**)

Atcerieties to vienmēr. Ievērojiet arī to, ka, tāpat kā Svētie Raksti, arī Elena Vaita saka, ka pat šajā "bezpalīdzīgajā bērniņā" izpaudās mūsu pasaules Radītājs, kurā dzīvoja "dievības pilnība miesīgi". Turpinot, viņa rakstīja: ... - "Daudz augstāks nekā jebkurš no eņģeļiem, cieņā un godībā līdzīgs Tēvam, bet tomēr ietērpts cilvēcībā! Dievišķība un cilvēcība noslēpumaini apvienojās, cilvēks un Dievs tika savienoti. Tieši šajā savienībā mēs atrodam cerību mūsu kritušajiem cilvēkiem. Skatoties uz Kristu cilvēcībā, mēs varam ieraudzīt Dievu un redzam Viņa Dieva godības mirdzumu, skaidru Dieva personas attēlu." (**Turpat**)

1903. gadā viņa uzrakstīja šādus vārdus: ... - "Nav neviena, kas varētu izskaidrot Kristus iemiesošanās noslēpumu. Tomēr mēs zinām, ka Viņš ieradās uz šīs zemes un dzīvoja kā cilvēks starp cilvēkiem. Cilvēks Kristus Jēzus nebija Pats Visvarenais Kungs Dievs, bet tomēr Kristus un Tēvs ir viens. Dievišķība nesabruka Golgātas agonisko moku spīdzināšanas vietā, un tomēr tā ir taisnība, ka "... tik ļoti Dievs pasauli mīlēja, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību." (**Ellen G. White, letter 32, 1899, Manuscript 140, 1903, as quoted in the Seventh-day Adventist Bible Commentary page 1129**)

Par šo pašu tēmu vēl: ... - "Mēs nevaram izskaidrot izpiršanas plāna lielo noslēpumu. Jēzus kļuva par cilvēku, lai sasniegtu cilvēci; bet mums nav dotas spējas izskaidrot, kā dievišķība varēja tikt ietērpta cilvēcībā. Eņģelis nezinātu, kā just līdzīgu kritušam cilvēkam, bet Kristus nāca pasaulē un pārcieta visus mūsu kārdinājumus un nesa visas mūsu bēdas. Vai jūs neesat priecīgi, ka Viņu visā kārdināja, tāpat kā mūs, tikai bez grēka? Mūsu sirdīm būtu jābūt piepildītām ar pateicību Viņam. Mums jāspēj piedāvāt Dievam

nepārtrauktu pateicību par Viņa brīnišķīgo mīlestību. Jēzus ir pārdzīvojis katru mūsu nespēka sajūtu. Kad mums ir skumjas, nepatīšanas un kārdinājumi, mums nav jādomā, ka neviens mūs nedzird, neviens nevar mūs saprast. Ak nē; Jēzus ir gājis cauri katram jūsu zemes solim, un Viņš par to zina visu." (Ellen G. White, *Review and Herald*, October 1st 1889, 'Christ may dwell in your hearts by faith')

1906. gadā Elena Vaita rakstā ar nosaukumu "Vārds tapa miesa" rakstīja: ... - "Mācība par Kristus iemiesošanu cilvēka miesā ir noslēpums, "pat noslēpums, kas ir bijis paslēpts caur laikmetiem un no paaudzēm". Tas ir lielais un dziļais dievbijības noslēpums. "Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū." Kristus pieņēma cilvēka dabu, kas bija zemāka par viņa Debesu dabu. Nekas tā neliecina par brīnišķīgo Dieva pazemošanos kā tas, ka Viņš "...tik ļoti mīlēja pasauli, ka atdeva savu vienpiedzimušo Dēlu". Jānis šo brīnišķīgo tēmu pasniedz tik vienkārši, ka visi var izprast izklāstītās idejas un tikt apgaismoti." (Ellen White, *Review and Herald*, 5 th April 1906, "The Word made flesh")

Šeit varētu citēt milzīgu daudzumu Elenas Vaitas izteikumu par iemiesošanās noslēpumu, taču ir viens, kas aptver visu, ko viņa uzrakstīja. Tas bija tad, kad viņa rakstīja Adventistu jauniešiem: ... - "Mūsu pietiekamība ir atrodama tikai Dieva Dēla iemiesojumā un nāvē. Viņš varēja ciest, jo tika Dievišķības stiprināts. Viņš varēja izturēt, jo Viņā nebija ne mazākās neuzticības vai grēka piesārņojuma. Kristus triumfēja cilvēka labā, tādējādi izturēdams soda taisnīgumu. Viņš cilvēkiem nodrošināja mūžīgo dzīvi, paaugstinot un padarot Likumu cienīgu." (Ellen White, *Youths Instructor*, 4th August 1898, "The risen Saviour")

Tikai dažus mēnešus vēlāk viņa stāstīja jauniešiem par to, kā SDA draudzes pārstāvjiem vajadzētu izturēties pret Kristus cilvēcību: ... - "Dieva Dēla cilvēcība mums ir viss. Tā ir zelta ķēde, kas savieno mūsu dvēseles ar Kristu, un caur Kristu - ar Dievu. Tas būs mūsu pētījums. Kristus bija īsts cilvēks; Viņš pierādīja savu pazemību, kļūstot par cilvēku. Un tomēr Viņš bija Dievs miesā." (Ellen G. White, *Youth's Instructor* 13th October 1898, "Search the Scriptures, No. 1")

Viņa arī teica (kā jau iepriekš minējām): ... - "Kad nonākam pie šī jautājuma, mums vajadzētu uzklaut vārdus, ko Kristus teica Mozum pie degošā krūma: ... "Novelc savas kurpes no savām kājām, jo tā vieta, kur tu stāvi, ir svēta zeme." Šis pētījums mums jāskaidro ar mācekļa pazemību, ar salauztu sirdi. Un Kristus iemiesošanās izpēte ir auglīgs lauks, kas atalgo pētnieku, kurš dziļi ieraksies slēptās patiesības meklējumos." (Turpat)

Tas ir saistīts ar sapratni, ka mūsu aprobežotais prāts nespēj pilnībā izprast iemiesošanu; turklāt, kā šeit saka Elena Vaita, tas ir "auglīgs lauks" tiem, kas nopietni studē šo tēmu, un tagad mēs ķersimies pie termina "kenoze" pētīšanas.

Kenozes nozīme.

Vārdam "kenoze" galvenā nozīme ir – "attīrīšana" vai "iztukšošana". Tās sakne no grieķu valodas ir "kenos", kas nozīmē "tukšs". Kā teikts Wikipedia Encyclopaedia: ... - "Etimoloģija ir no grieķu valodas κενός (*kenóō*) "iztukšot". (Wikipedia Encyclopedia, "Kenosis")

Apakšvirsrakstā "Kenoze kristoloģijā" ir teikts: ... - "Kenoze" Kristīgajā teoloģijā ir paša gribas jeb "pašiztukšošanās" jēga un pilnīga nodošanās Dievam un Viņa pilnīgajai gribai. To lieto gan kā iemiesojuma skaidrojumu, gan kā norādi uz Dieva darbības un pazemojuma raksturu." (Turpat)

Es tam varētu piekristu, bet vienlaicīgi aicinu būt ļoti uzmanīgiem, lai neatbalstītu domu, ka Kristus iemiesošanās laikā nebija savas brīvas gribas. Citiem vārdiem sakot, Kristus varēja ne tikai izdarīt izvēli pats, bet arī pastāvīgi to darīja visā savas zemes dzīves laikā.

Atrodoties uz zemes, Kristus nebija nesaraucami saistīts ar sava Tēva (Dieva) izvēli. Tāpat kā pārējā cilvēce, Viņš bija morāli brīvprātīgs darbinieks, kuram tika noteikts pārbaudes laiks, lai turpinātu pastāvēt kā Dieva Dēls. Kā mums caur Praviešu Garu teikts: ... - "Kristum bija uzlikts pārbaudes laiks. Viņš uzņēma cilvēcību, lai izturētu pārbaudījumus un kārdinājumus, kurus pirmais Ādams neizturēja. Ja Viņš būtu cietis neveiksmi pārbaudījumos un kārdinājumos, līdz ar to nebūtu paklausījis Dieva balsij, tad pasaule būtu pazaudēta." (Ellen G. White, *Signs of the Times* 10th May 1899, "Christ glorified")

Nemiet vērā, ka tas tika uzrakstīts gadu pēc grāmatas "Laikmetu Ilgas" publicēšanas. Un pēc mūsdienu SDA Baznīcas vadības domām, tieši šī ir grāmata, kas mudināja mūsu konfesiju pieņemt Trīsvienības mācību.

Atrodies uz zemes, Kristus varēja - vai nu sekot Dieva gribai - vai arī Viņš varēja būt nepaklausīgs. Izvēle bija viņa ziņā. Lai kā arī būtu, Viņš nolēma būt paklausīgs. Saskaņoties ar grūtībām un kārdinājumiem, tomēr esot paklausīgs, Viņš saglabāja savu pirms iemiesošanās bezgrēcīgo stāvokli. Ortodoksālie trinitāristi nepiekritīs šādai argumentācijai. Viņi teiktu, ka Viņš "burtiski nebija spējīgs" grēkot. Citiem vārdiem sakot, saskaņā ar ortodoksālo trīsvienību Kristus nebija citas izvēles kā negrēkot ([sīkāku diskusiju par „iespēju grēkot un nevainojamību” skat. atgriežoties trīspadsmītajā nodaļā](#)).

Tātad, no kā Kristus sevi iztukšoja, kļūstot par cilvēku? Atbilde ir "kenozes" analizēšanā. Tas ir ļoti apspriests jautājums.

“Kenozes” jautājums.

“Kenozes” jautājums ir koncentrēts Pāvila vārdos vēstulē Filipiešiem. Toreiz viņš rakstīja: ... - “Savā starpā turiet tādu pat prātu, kāds ir arī Kristū Jēzū, kas, Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam, bet Sevi iztukšoja, pieņemdams kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs; un, cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei! " ([Filipiešiem 2: 5–8](#))

"Kenozes" problēma slēpjas vārdos "pieņemdams kalpa ([verga](#)) veidu" ([org. KJV "padarīja sevi bez reputācijas"](#)). Ievērojiet, kā šie panti tiek tulkoti "New American Standard Bible": ... - “Lai starp jums ir tāda attieksme, kāda bija arī Kristū Jēzū, kurš, kaut arī Viņš pastāvēja Dieva formā, neuzskatīja, ka vienlīdzība ar Dievu ir lieta, kurai jāpieķeras, bet pats sevi iztukšoja, pieņemot kalpa lomu un kļūstot izveidots pēc cilvēku līdzības. Pēc izskata esot kā cilvēks, Viņš pazemojās, kļūstot paklausīgs līdz nāvei, pat nāvei pie krusta." ([Filipiešiem 2:5-8 NAS Bībele, burtiskā tulkošana](#))

([Interesentiem tekstu salīdzināšanai - https://biblehub.com/parallel/philippians/2-7.htm](https://biblehub.com/parallel/philippians/2-7.htm))

Ņemiet vērā, ka tā vietā, lai teiktu "bez reputācijas", kā to dara KJV, NAS saka "sevi iztukšoja". Ņemiet vērā arī to, ka tā vietā, lai teiktu "ka tā nav laupīšana, lai būtu vienlīdzīgs ar Dievu:", ([kā burtiski saka KJV](#)), Kristus "NAS Bible" versijā "neuzskatīja, ka vienlīdzība ar Dievu ir lieta kurai jāpieķeras". Šeit arī ir svarīga "kenozes" izpratnes sastāvdaļa.

Pāvils skaidri paziņoja, ka Kristus savā eksistencē ir "vienāds ar Dievu". Šī ir daļa no pastāvīgajiem pierādījumiem, jo Raksti atkārtoti runā par Dievu kā par vienu personisku būtni un par Kristu kā par citu personisku būtni. Iedvesmotais Vārds nekur nerunā par Dievu kā par trīsvienību, vai kā jēdzienu "trīs-vienā" ([skat. ceturto nodaļu](#)). Ņemiet vērā arī to, ka šeit ir aplūkoti divi Kristus aspekti. Viens ir Viņa pirms iemiesošanās stāvoklis, un otrs ir Viņa iemiesotais stāvoklis. Pirmkārt, mēs apsvērsim Viņa pirms iemiesošanās ([His pre-incarnate](#)) stāvokli.

Vienādā līmenī ar Dievu.

Par vārdiem "...neturēja par laupījumu līdzināties Dievam..."([skat. Filipiešiem 2:5–8, LV Bībele](#)), ir daudz teoloģisku strīdu.

Daži teiks, ka Pāvila vārdi vienkārši atspoguļo domu, ka Kristus neticēja, ka Viņš kaut ko paņēma no Dieva ([piemāna vai aplaupa Dievu](#)), domājot par sevi kā par „vienādu ar Dievu”. Tas nozīmētu, ka Kristus nedomāja, ka Viņš sev prasa kaut ko tādu, kas likumīgi Viņam nepiederētu.

Vēl ir citi, kas saka, ka tas nozīmē, ka, lai gan šī pasaule ir pazudusi grēkā, Kristus savu vienlīdzību ar Dievu neuzskatīja par kaut ko svarīgu, satveramu vai izmantojamu. Citiem vārdiem sakot, Kristus domāja, ka šīs pasaules glābšana ir vairāk vēlama ([svarīgāka](#)) nekā Viņa pozīcija ([vienlīdzība](#)) ar Dievu. Tagad mēs apsvērsim abas šo aspektu interpretācijas.

Grieķu vārds ([harpagmos](#)), kas šeit tiek tulkots kā "laupīšana", Rakstos tiek izmantots tikai vienu reizi, un tas ir atvasināts no vārda "harpazo" ([kas nozīmē "sagūstīšana"](#)). Tas tiek jau izmantots vairākas reizes, un pēc Stronga Konkordances, ir cēlies no "hairesomai", kas nozīmē "ņemt sev".

"Harpazo" tiek lietots saistībā ar satveršanas ideju, īpaši spēcīgā un agresīvā veidā, kas Svētajos Rakstos atkārtojas. Tas ir Mat. 11:12, 13:19; Jāņa 6:15, 10:12; Apust. d. 8:39 un 23:10. To var redzēt arī 2. Kor. 12:2, 12:4; 1.Tes. 4:17; Jūdas 1:23 un Atklāsmes 12:5. Tas mums dod diezgan labu priekšstatu par šī vārda nozīmi.

Elena Vaita izmantoja šo frāzi ([neturēja par laupījumu līdzināties Dievam](#)) vairākos veidos. Lūdzu, ņemiet vērā sekojošo. Viņa rakstīja Praviešu Garā: ... - "Dēls bija Tēva godības mirdzums un izteismīgs Viņa

personas attēls. Viņam piemita dievišķa pilnība un varenība. Viņš bija vienāds ar Dievu. Tēvs vēlējas, lai Viņā mājotu visa pilnība. Tomēr Viņš "neturēja par laupījumu līdzināties Dievam". (Ellen G. White, *Spirit of Prophecy Volume 2, "The life of Christ", 1877*)

Ņemiet vērā, ka tiek teikts, ka Kristū ir "visa pilnība", kas mājo Viņā saskaņā ar Tēva gribu. Mēs šeit runājam par Kristus pirms iemiesošanās dzīvi debesīs, nevis par Viņa iemiesošanos (**ņemiet vērā kontekstu**). Tas attiecas uz Dievības pilnību, uz kuru norādīts Kol. 1:19, 2:9, un ir iemesls, kāpēc Viņš ir „vienāds ar Dievu”. Turklāt SDA anti-trinitāristi apgalvo, ka tas attiecas uz sākotnējo Dēla dzimšanu. 1912. gadā Elena Vaita rakstīja (**citējot Fil. 2:5–7**): ... - "Neskatoties uz visu, kas bija Viņa likumīgās tiesības, Kristus tam visam piekāpās, lai varētu dot jums dzīvību un iemācīt jums - kā dzīvot Viņam." (Ellen G. White, *Columbia Union Visitor, 2nd October 1912, "From Strength to strength"*)

Ņemiet vērā, ka Elena Vaita nesaka, ka Kristus atteicās no dažām lietām, kas likumīgi piederēja Viņam. Viņa saka, ka Viņš "tam visam piekāpās", uz ko Viņam bija likumīgas tiesības. Tas ir saistīts ar Viņa kā Dieva Dēla dievišķajām prerogatīvām.

Šajā citātā ir ļoti svarīgi atzīmēt pēdējos Elenas Vaitas vārdus. Viņa saka, ka, atsakoties no "visa" (**neatkarīgi no tā, kas veido "visu"**), Kristus mūs mācīja "dzīvot Viņam". Tas nozīmē, ka šī Rakstu vieta attiecas uz faktu, ka Viņš ir mūsu piemērs. Tāpēc Pāvils teica: ... " Savā starpā turiet tādu pat prātu, kāds ir arī Kristū Jēzū." Tas ir arī iemesls, kāpēc mums ir pareizi jāsaprot, no kā Kristus atteicās, kad kļuva cilvēks. Ja mēs šeit kļūdzīsimies, Kristus vairs nevarēs būt mūsu ideālais piemērs. Mēs to redzēsim vairāk, turpinot šo pētījumu.

Attiecībā uz Kristus domāšanu, ka vienlīdzība ar Dievu nebija tas, pie kā jāpieķerās, Elena Vaita rakstīja:

... - "Kurš, būdams Dieva veidolā, neuzskatīja, ka būtu jāpieķerās vienlīdzībai ar Dievu, bet gan pats Sevi iztukšoja, pieņemdamas kalpa veidu, kļūstot izveidots pēc cilvēku līdzības; un būdams izskatā kā cilvēks, Viņš pazemojās, kļūstot paklausīgs līdz nāvei, jā, krusta nāvei." (**Filipiešiem 2:6-8 no Revidētās Angļu Bībeles piemalu piezīmēm**) (Ellen G. White, *8th Volume Testimonies, page 287, "The essential knowledge", 1904*)

Tas ir ļoti līdzīgi iepriekšējai domai. Ievērojiet, ka Elena Vaita reizēm izmanto piemalu piezīmes no Revidētajiem Rakstiem. Šeit viņa deva priekšroku KJV tulkojumam. Tas notika 1904. gadā, krīzes, izpratnē par "Dievu", laikā. Līdzīgi, ka 1897. gadā SDA jauniešiem, viņa teica to pašu: ... – "Jēzus Kristus neuzskatīja, ka būtu jāpieķerās vienlīdzībai ar Dievu. Lai gan vienīgi Dievišķība varēja būt efektīva cilvēka atjaunošanā no čūskas indīgajiem kodumiem, tomēr Pats Dievs savā vienpiedzimušajā Dēlā pieņēma cilvēka dabu un cilvēka dabas vājumā saglabāja Dieva raksturu, līdz ar to attaisnojot Savu Svēto Likumu katrā vissīkākajā detaļā, kā arī pieņemot dusmu un nāves sodu paredzētu cilvēku dēliem." (Ellen G. White, *Youth's Instructor, 11th February 1897, "The mind of Christ"*)

Cik lieliski aprakstīts, ko Dievs ar sava Dēla starpniecību ir darījis cilvēces labā. Ievērojiet atsauci uz to, ka Dievs atrodas "savā vienpiedzimušajā Dēlā". Tas ir ļoti svarīgi. Citiem vārdiem sakot, 1914. gadā viņa par Kristu teica: ... - "Viņam piemita dievišķā izcilība un varenība. Tēvam bija patīkami, ka Dēlā dzīvo visa Viņa pilnība. Un Kristus "Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam". Tomēr Jēzus aizmainīja gaismas un slavas troni, kas Viņam bija kopīgs ar Tēvu, uzskatot, ka nav vēlams būt vienlīdzīgam ar Dievu, kamēr cilvēks ir pazudis grēkā un postā." (Ellen G. White, *Signs of the Times, 22nd December 1914, "Inexpressible joy", see also Bible Echo, 15th March 1893, "The Way to Christ", also Bible Echo 15th July 1893, "The plan of salvation the same in all ages", also Signs of the Times, 20th February 1893, "The plan of salvation"*)

Šeit atkal ir atsauce uz dievišķības pilnību Kristū, kas ir dota ar Tēva atļauju (**skat. Kol. 1:19 un 2:9**), taču Elena Vaita šoreiz piebilst, ka, kamēr pasaule atradās zaudētā stāvoklī, Kristus neuzskatīja, ka Viņa vienlīdzība ar Dievu būtu tā, pie kā nepieciešams turēties (**to be held on to**).

1893. gadā Elena Vaita rakstīja, ka Kristus apgērbj Savu dievišķumu ar cilvēcību: ... - "Pasaules Pestītājs savu dievišķību ietēpa cilvēcībā, lai sasniegtu cilvēku; jo, lai panāktu Pestīšanu pasaulē, bija jāapvieno cilvēcība un dievišķība. Dievišķībai bija nepieciešama cilvēcība, lai cilvēcība varētu nodrošināt saziņas kanālu starp Dievu un cilvēku, un cilvēcībai vajadzēja dievišķību, lai spēks no augšas varētu atjaunot cilvēku pēc Dieva līdzības. Kristus bija Dievs, bet Viņš neatklāja Sevi kā Dievs. Viņš aplēpa dievišķības pazīmes, kas bija izraisījušas eņģeļu pielūgsmi un apbrīnu Dieva Universā. Viņš neizmantoja savu reputāciju, bet pieņēma kalpa izskatu un tika izveidots pēc grēcīgas miesas līdzības. Mūsu dēļ Viņš kļuva nabadzīgs, lai

pateicoties Viņa nabadzībai mēs kļūtu bagāti." (Ellen White, Signs of the Times, 20th February 1893, "The plan of Salvation", see also Signs of the Times, 5th January 1915, "The mighty and inspiring conflict")

Šis apgalvojums ir ļoti svarīgs. Viņa īsumā paskaidroja visu, kas saistīts ar "kenozi". Tajā teikts, ka, kaut arī Kristus bija Dievs, ejot pa šo zemi, Viņš nestaigāja pa to kā Dievs. Viņa paskaidro arī, no kā Viņš atteicās iemiesošanās dēļ, ņemot vērā Viņa "dievišķības pazīmju" apslēpšanu. Un tā nebija Viņa rakstura apslēpšana, bet gan dievišķo īpašību (spēku) neizmantošana.

A.T.Džonss pievienoja interesantu domu par Filipiešiem 2:5-8 (Kristus iztukšošana) nozīmei. Viņš 1895. gadā Ģenerālās Konferences sesijā teica: ... – "Tagad ir vēl kas savādāks, kas nāk tieši kopā ar pārdomām. Viņš bija Dieva veidolā - bet to atstāja, pats sevi iztukšojot; ... un kā tiek tulkots no franču valodas: "...Viņš pats sevi iznīcināja...", un tas nebūt nav pārāk spēcīgi teikts; jo tādā formā, kādu Viņš pieņēma, Viņš pats sevi iznīcināja, un tādā formā Viņš vairs nekad neparādīsies." (A. T. Jones, General Conference Bulletin, March 4th 1895, "The Third Angels" Message – No. 23)

Arī šī ir Dieva rakstura atklāsmē. Tagad mēs to salīdzināsim ar sātana prātu.

Sātana prāts.

Tieši pretrunā ar dievišķā Dieva Dēla prātu ir Sātana prāts. Mēs to zinām tāpēc, ka Kristus bija gatavs labprātīgi atteikties no sava augstā stāvokļa esot blakus Dievam, lai varētu nodrošināt pestīšanu cilvēcei, bet par zvērināto krāpnieku Dieva Vārds saka: ... - "Kā tu esi kritis no debesīm, tu spožā zvaigzne, tu ausekļa dēls! Kā tu esi nogāzts pie zemes, tu, kas tautas locījī! Tu gan domāji savā prātā: es kāpšu debesīs un uzcelšu savu troni augstu pār Dieva zvaigznēm, es nometīšos uz saiešanas kalna pašos ziemeļos! Es uzkāpšu augstumos, es būšu kā pats Visaugstākais." (Jesajas 14:12–14)

Tas runā par sātana ambīcijām būt tādām, kāds viņš nekad nav bijis un nekad nevarētu būt. Viņš tiecās pēc Dieva stāvokļa. Tas bija tieši pretējs Kristus plānam. Mūsu Pestītājs zināja, ka ir vienlīdzīgs ar Dievu, taču neticēja, ka tam vajadzētu būt visvēlamākajam, jo šī pasaule bija pazudusi grēkos. Tie ir divi domāšanas pretstati. Viens no tiem ir pazemība, bet otrs - pašpaaugstināšanās. Secinājumus es atstāšu Jūsu ziņā, lai katrs pats noteiktu, kura domāšana pieder kuram. Es esmu pārliecināts, ka tas neaizņems ilgu laiku.

Grāmatā "Laikmetu Ilgas" Elena Vaita rakstīja: ... - "Lucifers bija sacījis: "Es paaugstināšu savu goda krēslu pār Dieva zvaigznēm (..), Visaugstākajam es līdzināšos." (Jes. 14:13,14*) Bet Kristus, būdams Dieva veidolā, "neturēja par laupījumu līdzināties Dievam, bet sevi iztukšoja, pieņemdamas kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs". (Filip. 2:6,7)." (Elena Vaita "Laikmetu Ilgas" 22. lpp., "Dievs ar mums.")

Izsakot līdzīgus secinājumus viņa vēlāk tajā pašā grāmatā teica: ... - "Lucifers par visiekārojamāko uzskatīja Dieva godu, turpretī paaugstinātais Kristus pats "sevi iztukšoja, pieņemdamas kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs; un cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei." (Filip. 2:7,8) (Elena Vaita, Laikmetu Ilgas, 436. lpp., "Kurš ir lielākais")

Kāds nodomu un rakstura kontrasts starp Kristu un Sātanu. Nav brīnums, ka Elena Vaita to raksturo kā Lielo Cīņu starp Kristu un Sātanu. Bet Elena Vaita pilnīgi pareizi norādīja, ka sātans patiesībā nevēlējās būt līdzīgs Dievam.

Iepriekšējā lappusē viņa teica: ... - "Ja Luciferš tiešām būtu vēlējies līdzināties Visaugstākajam, viņš nekad nebūtu pametis tam ierādīto vietu Debesīs, jo Visaugstākā Gars izpaužas nesavtīgā kalpošanā. Luciferš iekāroja Dieva varu, bet ne Viņa raksturu. Viņš pieprasīja sev visaugstāko stāvokli, un ikviena būtne, kuru mudina viņa gars, darīs to pašu." (Turpat, 435. lpp.)

Pazemība ir Dieva pazīme. Tā ir arī katra cilvēka pazīme, kas patiešām ir Kristus sekotājs. Pazemība ir arī termina "kenoze" būtība. Tas ir Kristus prāts.

Šis pēdējais Elenas Vaitas izteikums uzrāda mums, ko arī šī pētījuma autors uzskata par jautājuma risinājumu, lai mēs saprastu, no kā Kristus atteicās, kļūstot par cilvēku. Elena Vaita tic, ka Kristus atteicās no savām tiesībām uz dievišķo spēku neatkarīgu izmantošanu, bet nepazaudēja neko no sava dievišķā rakstura. Tas bija Kristus raksturs, kas atklāja gan Viņa, gan Tēva pazemību. Sātans vēlējās Dieva spēku, bet ne Viņa raksturu. Kristus domas bija tieši pretējas. Cilvēces labā Viņš bija gatavs atteikties no dievišķajiem spēkiem, taču paturēja visā pilnībā Savu dievišķo raksturu.

Bez reputācijas.

Kaut arī joprojām tiek spekulēts par to, ko Pāvils domāja rakstot - "neturēja par laupījumu līdzināties Dievam" (skat. Fil. 2:6), šķiet, ka vēl vairāk minējumu ir debatēs par to, ko viņš domāja, runājot par Dēlu, ka iemiesojumā Viņš "Sevi iztukšoja" (7. pants).

Šeit mēs saskaramies ar terminu "kenoze", jo vārds no fragmenta (Sevi iztukšoja) - kas tulkots (no KJV) kā "pats sevi padarījis bez reputācijas", kura sakne ir "kenos" - nozīmē "iztukšot" (skat. arī iepriekš). Šis pieņēmums attiecas uz to, ka tieši Kristus "pazemojās" (Sevi iztukšoja). Daži saka, ka Viņš atbrīvojās no dievišķības atribūtiem, piemēram, tādi kā vizinība (visu zinošs), visuresamība (būt visur klātesošs) un arī visvarenība (vispēcība). Tas būtu tāpat kā teikt, ka Viņš atteicās no savas dievišķības, ko mēs zinām, ka Viņš nav izdarījis. Kā Elena Vaita teica par Kristu un Viņa kārdinājumiem tuksnesī: ... - "Kristus nesamainīja savu dievišķību pret cilvēcību; bet Viņš savu dievišķību ietēpa cilvēcībā un deva sātānam pierādījumus, ko tas lūdza - parādīja, ka Viņš ir Dieva Dēls. Dievišķība uzplaksnīja cilvēcībā, un ļaunais nevarēja pretoties dievišķās balss spēkam, kad Jēzus teica: "... Atkāpies, sātan! Jo stāv rakstīts: tev būs Dievu, savu Kungu, pielūgt un Viņam vien kalpot." (Ellen G. White, Review and Herald, 29th October 1895, "Satan's malignity against Christ and His people")

Atkal 1905. gadā, runājot par iemiesošanās realitāti, kurā Kristus ietēpa savu dievišķumu cilvēcībā, Elena Vaita sacīja (tas tika teikts krīzes - "izpratnē par Dievu" - laikā): ... - "Viņš apslēpa savu dievišķību zem cilvēces apģērba, bet Viņš neatdalījās no savas dievišķības. Kā dievišķais-cilvēciskais Glābējs Viņš stāvēja kritušās tautas galvgalī, lai dalītos pieredzē no bērības līdz pieauguša cilvēka vecumam. Lai cilvēki varētu būt dievišķās dabas līdzdalībnieki, Viņš nonāca uz šīs zemes un parādīja nevainojamas paklausības dzīvi." (Ellen G. White, Review and Herald, 15th June 1905, "Lessons from the second chapter of Philipians")

Ir daži, kas apgalvo, ka Kristum, kļūstot par iemiesojumu, joprojām piemita visi dievišķības atribūti, un līdz ar to Viņš tikai daļēji atteicās no savām patstāvīgajām tiesībām tos izmantot. Tas nozīmē, ka viņš tos it kā tomēr reizēm izmantoja noteiktos (īpašos!!!) gadījumos. Bet, pat ja Viņš tikai vienreiz būtu izmantojis šo priekštiesību, tas nozīmētu, ka Viņš nestaigāja pa šo zemi kā kritušais cilvēks. Un pat vienreizēja Viņa dievišķo īpašību izmantošana padarītu Viņu nederīgu, lai kļūtu par šīs pasaules Glābēju.

Šī pētījuma autors uzskata, ka "Kenozes" jēdziens ir saprasts pareizi. Ja mēs, tāpat kā viņš (Terijs Hils) uzskatām, ka, kļūstot par miesu, Dieva Dēls labprātīgi piekrita atteikties no visām tiesībām īstenot savu patstāvīgo gribu un tā vietā nodeva savu dzīvi Tēva rokās. Tas, protams, ietvēra atteikšanos no dievišķo spēku neatkarīgas izmantošanas, kurus Viņš, pirms savas iemiesošanās, Pats tik brīvi bija izmantojis. Tas ietvēra pat arī Viņa atturēšanos no Savu spēku izmantošanas, ko Viņam esot uz zemes bija devis Viņa Tēvs. Un tas Viņu nostādīja tieši tādā pašā stāvoklī kā kritusī cilvēce, un tas nozīmē, ka, uzturoties uz zemes, Viņam pilnībā bija jāpaļaujas ticībā uz Dievu, Savu Tēvu.

Tas nenozīmē, ka Kristus nebūtu varējis patstāvīgi izmantot šos dievišķos spēkus. Tas ir tāpēc, ka pat pēc kļūšanas par cilvēku Viņš joprojām bija pilnīgi dievišķs. Šī iemesla dēļ Viņš joprojām saglabāja pilnīgu dievišķību, tāpēc saglabāja visus savus dievišķos spēkus. Un tomēr Viņš atteicās no to patstāvīgas izmantošanas. Viņš varēja izmantot Viņam dotos spēkus brīnumu darīšanai Savā Vārdā, taču, kā mēs redzēsim skaidrāk nākamajā nodaļā, Viņš izvēlējās to nekad nedarīt.

Līgumā ar Dievu, lai kļūtu par cilvēka izpirkšanas upuri par grēku, Dieva Dēls brīvprātīgi atteicās no savām patstāvīgajām tiesībām izmantot dievišķos spēkus, tādējādi pakļaujot sevi iespējai grēkot un mūžīgās eksistences zaudēšanas riskam. Šeit trinitārisms atšķiras no anti-trinitārisma ar savu pamatojumu. Trīsvienības aizstāvji saka, ka nebija iespējams zaudēt dievišķo Dieva Dēlu (skat. trīspadsmīto nodaļu).

Kā redzēsim nākamajā nodaļā, Elena Vaita teica, ka šī "atteikšanās" bija vienošanās (līgums), kuru Dēls noslēdza ar Dievu, ar Savu Tēvu. Šo līgumu, ja vien Viņš būtu kādā brīdī vēlējies, Viņam bija iespējams to neizpildīt. Citiem vārdiem sakot, pēc saviem ieskatiem Viņš varēja atteikties no šīs vienošanās, lai gan jāsaka, ka, ja Viņš būtu atteicies izpildīt "līguma" nosacījumus, sekas būtu "dramatiskas".

Tieši šāda izpratne par "kenozi" pieder šī pētījuma autoram. Tā ir pārliecība, ka, vienojoties ar Dievu, lai nodrošinātu cilvēcei pestīšanu, Kristus brīvprātīgi atteicās no savām dievišķajām prerogatīvām patstāvīgi izmantot dievišķos spēkus (tiesībām, kuras Viņš, protams, saņēmis no Tēva, brīvi lietoja kā Dieva Dēls). Tādējādi Dēls visādā ziņā kļuva līdzīgs mums, kā viens no mums. (skat. Ebr. 2:14, 4: 14-16, Jāņa 5:19, 5:30).

Elena Vaita lieliski uztvēra šī plāna nolūku. Rakstot savai brāļameitai no Austrālijas, viņa teica: ... - "Dieva Dēls šajā pasaulē dzīvoja perfektu paklausības dzīvi. Mums vienmēr jāatceras Kristus Jēzus cilvēciskais patiesums. Kad Kristus kļuva par mūsu aizstājēju un galvotāju, Viņš bija kā cilvēks. Viņš nāca kā cilvēks un parādīja paklausību atrodoties cilvēka dabas ietērpā Vienīgajam patiesajam Dievam. Viņš nenāca, lai parādītu mums, ko Dievs spēj. Viņš ieradās, lai parādītu, ko Dievs ir darījis, lai parādītu mums, ko spēj cilvēks, kurš ņem dalību pie dievišķās dabas." (Ellen G. White, Letter to Mary Watson, July 9, 1896, from "Sunnyside," Cooranbong, N.S.W, Manuscript Volume 14, MR No. 1130)

Pievērsiet uzmanību citāta turpinājumam: ... - "Nevis Viņa dievišķā daba, bet Kristus cilvēciskā daba izturēja kārdinājumus tuksnesī. Cilvēka dabā esot, Viņš izturēja grēcinieka iekšējo pretrunu cīņu sevī. Viņš dzīvoja perfektu cilvēka dzīvi. Jēzus mums ir viss, un Viņš mums saka: "...bez Manis jūs nenieka nespējat darīt." (Turpat)

Izpratne par pretenzijām.

Pirms dodamies tālāk, mums pilnībā jāsaprot, kas ir tas, par ko tiek diskutēts šeit, šajā nodaļā.

Šo piezīmju autors uzskata, ka dievišķie spēki, kuriem Kristus varēja piekļūt, atrodoties šeit uz zemes, bija tieši tādi paši dievišķie spēki, kādi Viņam bija pirms Viņš kļuva par cilvēku. Tie bija tieši tādi paši dievišķie spēki, kādi Viņam bija pirms iemiesošanās dzīves debesīs. Tomēr atšķirība bija tāda, ka, ejot pa šo zemi, Viņam bija savs veids (*metode*), kā Viņš varēja piekļūt šiem spēkiem.

Savā pirms iemiesošanās eksistences laikā Kristus izmantoja šos spēkus pats par sevi kā Dieva Dēls, bet iemiesotajā stāvoklī tos pielietoja tikai pēc Tēva vēlēšanās. Citiem vārdiem sakot, Kristus, atrodoties uz zemes, ieguva piekļuvi dievišķajiem spēkiem tāpat kā ik viens no kritušajiem cilvēkiem, proti, caur Svēto Garu.

Agrākās pārdomas par "kenozi".

1880. gadā, citējot Fil. 2:8 (*kenotiskais pants*), S. N. Haskels par Kristu rakstīja: ... - "Viņš bija Radītājs, un Viņam bija visa vara Debesīs un virs zemes; bet pazemojoties Viņš pakļāvās cilvēka dabas vājībām." (S. N. Haskell, Review and Herald, June 17th 1880, "Responsibility of Christ's ministers")

Laikrakstā "Review and Herald" 1894. gadā Ūrija Smits, esot tā redaktors, rakstīja atsaucoties uz Pāvila vēstuli Filipiešiem 2:5-8: ... - "Vārdi "Sevi iztukšoja", kas šeit tiek izteikti, ir "kenoze". Viņš "iztukšoja" sevi; un šeit ir vārdi, un šeit ir attēls: Kungs Jēzus bija debesīs, Viņš sākumā bija kopā ar Dievu, un notika sapulce (...), kad viens sacīja otram: "Ko mums darīt? Redziet, kā šie cilvēki mirst šajā grēka nomocītajā pasaulē! Ko lai mēs darām? Ko mums sūtīt? Kas būs mūsu vēstnesis?" Un Viņš sacīja: "Redzi, es esmu še, sūti mani!" (Review and Herald, September 25th 1894, "Christ died for us")

Un tas tika rakstīts 1894. gadā. Raksta turpinājums:... - "Viņš [Kungs Jēzus] uzlika uz galvas pestīšanas ķiveri un apjoza gurnus ar savas visvarenības jostu un devās glābt mūsu pazudušos tautu; un šim nolūkam Viņš iztukšoja sevi. Viņš uzskatīja, ka vienlīdzība ar Dievu nav laupīšana; bet, lai glābtu tevi un mani, Viņš novilka karalisko apģērbu, nolika slavas valstības diadēmu un gāja līdz galam un kļuva paklausīgs līdz nāvei, pat krusta nāvei, un nolika visas Savas dievišķās tiesības zem Dieva kājām, lai pēc tam Pats varētu izpildīt krāšņo privilēģiju darīt lietas, kas vēl nekad nav darītas, ne debesīs, ne uz zemes." (Turpat)

Un nobeigumā: ... - "Viņš atdeva sevi, visas savas tiesības un visas savas prerogatīvas; Viņš iztukšoja Sevi mūsu dēļ." (Turpat)

Īpaši ievērojiet, ka šeit teikts, ka Kristus, kļūstot par iemiesojumu, atteicās no "visām savām tiesībām" un "visām savām prerogatīvām", tātad no tām visām nevis tikai no dažām.

Laikraksta "Review and Herald" nodaļā ar virsrakstu "Izveidojot sevi bez reputācijas" 1965. gadā L.H.Hartins rakstīja: ... - "Izteiciens "Sevi iztukšoja", no grieķu valodas "kenno", tiek saukts par "kenotisko problēmu", kas nozīmē "tikt iztukšotam". Tas ir tuvāk grieķu valodai un visādā ziņā vairāk apmierinošs nekā "reputācijas trūkums". Komentētāju vidū vienmēr ir bijis jautājums par izteiciena "Sevi iztukšoja" nozīmi. Ir ierosinātas daudzas dažādas interpretācijas. Šķiet, ka lielākā daļa piekrīt tam, ko autors (*ap. Pāvils*) šeit domā par Jēzus iemiesošanos un Dieva ģimenes pārstāvja pazemošanos, lai kļūtu par cilvēku ģimenes pārstāvi." (L.H.Hartin, Review and Herald, March 18th 1965, "The self-emptied one")

Arī uz jautājumu: "No kā Kristus sevi iztukšoja" L.H.Hartins atbildēja: ... - "Ja "Sevis iztukšošana" ir saistīta ar cenu, kas samaksāta par mūsu izpirkšanu, mēs varam jautāt, no kā Viņš pats sevi iztukšoja? Un atbilde būs: "Viņš neatbrīvojās no savas dievišķās dabas, jo tas nebija iespējams, bet gan no Dievišķās godības un prerogatīvām." (Turpat)

L.H.Hartins secina: ... - "Kaut arī "...visa Dieva pilnība miesā..." mājoja Kristū Jēzū (Kol. 2:9, RSV), tomēr Viņš brīvprātīgi atteicās no savu Dievišķo prerogatīvu neatkarīgas izmantošanas." (Stronga sistemātiskā teoloģija) (Turpat)

Manuprāt, šāds komentārs ir liels veids, kā paziņot, no kā Kristus atteicās, kļūstot par iemiesojumu. Elena Vaita skaisti apkopojā "kenozi". Praviešu Gara 3.sējuma 259. lpp viņa rakstīja : ... – "Un patiesi liels ir dievbijības noslēpums: Viņš ir skatīts miesā, taisnots Garā, parādījies eņģeļiem, sludināts tautām, ticēts pasaulē, uzņemts godībā." Glābējs nāca pasaulē, ārēji kā Dāvīda dēls, neizpaužot visu Sava rakstura varenību. Viņa gars bija pakļauts tādai disciplīnai un pieredzei, caur kuru cilvēcei zināmā mērā būs jāiet cauri. Viņa dievišķība bija aizsegta zem cilvēcības. Viņš slēpa sevī Visvarenās Īpašības, kuras piederēja Viņam kā vienlīdzīgam ar Dievu. Reizēm Viņa dievišķais raksturs uzplaksnāja ar tik brīnišķīgu spēku, ka visi, kas bija spējīgi saskatīt garīgās lietas, pasludināja viņu par Dieva Dēlu." (Ellen G. White, Spirit of Prophecy Volume 3 page 259, "Ascension of Christ" 1878)

Šie "Visvarenie atribūti", kurus Kristus "slēpa sevī", bija visvarenība, visatziņa un visuresamība. Tās ir vērtības, kas pieder tikai dievišķajam (tas ir, Dievam). 1887. gadā, gadu pirms slavenās Mineapoles Konferences, viņa teica: ... - "Apustulis vēlējas novērst mūsu uzmanību no mums pašiem uz mūsu Pestīšanas Autoru. Pāvils mums uzrāda Viņa divas dabas – gan dievišķo, gan cilvēcisko. Šeit ir aprakstīta dievišķā daba, kad Viņš: "...Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam,...". Un vienlaicīgi Viņš bija Dieva "...godības atspulgs un būtības attēls..."

Tagad par cilvēcisko dabu: "...pieņemdams kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs; un, cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei,...". Viņš brīvprātīgi pieņēma cilvēka dabu. Tā bija Viņa paša personīgā izvēle, un ar Viņa paša piekrišanu. Viņš ietērpa savu Dievišķību cilvēcībā. Viņš visu laiku bija kā Dievs, bet neparādījās kā Dievs. Viņa redzamā Dievišķība, kas bija izraisījusi godināšanu un sajūsmu visā Dieva Universā, šobrīd tika aizplīvurota. Atrodoties uz zemes, Viņš bija Dievs, bet Viņš atbrīvojās no Dievišķā veidola un tā vietā ieguva cilvēka veidolu un izskatu. Viņš staigāja pa zemi kā cilvēks. Mūsu dēļ Viņš kļuva nabadzīgs, lai mēs caur Viņa nabadzību kļūtu bagāti. Viņš nolika malā savu godību un varenību. Viņš bija Dievs, bet no Dievišķās slavas Viņš uz kādu laiku atteicās." (Ellen G. White, Review and Herald, 5th July 1887, "Christ man's example")

Nākamajā gadā viņa rakstīja (tas notika neilgi pēc Mineapoles Konferences): ... - "Mēs nespējam novērtēt pat ne pusi no Pestīšanas Plāna varenības. Tas, kurš bija viens ar Tēvu, nokāpa no krāšņā troņa debesīs, novilkā Savu karalisko ietērpu un vainagu, un ietērpa Savu dievišķumu cilvēcībā, tādējādi novietojot Sevi cilvēka vājo spēju līmenī." (Ellen G. White, Review & Herald. 11th December 1888)

Šis pēdējais "kenozes" kopsavilkums ir arī šī pētījuma autora (Terry Hill) viedoklis. Tagad mēs dosimies uz astoņpadsmito nodaļu. Šeit mēs redzēsim kenozes pielietojumu. Mēs arī redzēsim, ka pateicoties Jēzus izmantotajam paklausības paraugam, dzīvojot uz šīs zemes, Viņš ir kļuvis par mūsu lielisko piemēru grēka pārvarēšanai.

Astoņpadsmitā nodaļa.

Patiess cilvēks – patiess mūsu piemērs.

Turpinājums sekos ...